Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 11 β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον. Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουνίου 1903 Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 25

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

— Ἂς τον ἀφίσωμε νὰ δουλέψῃ σήμερα, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος. Αὔριον, ἔρχεσαι σὺ στὴ θέσι του.

Ὅταν ὁ Βερνάρδος εἶδεν, ὅτι ὁ σύντροφός του ἐζητοῦσε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ἐργασίαν του μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔγινε μανιώδης καὶ ὥρμησεν ἐναντίον του καὶ τὸν ἄρχισε στὲς γροθιές. Φυσικὰ αὐτὸς ἐδγῆκε νικημένος, γιατὶ ὁ Ἱερώνυμος τὸν ἔκαμε τοῦ ἀλατιοῦ.

Ἀλλὰ ἡ φιλονεικία των ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν τῆς ἐξουσίας. Ἦλθαν νὰ τους ἐρωτήσουν ἂν εἶχαν πληρώσῃ τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον, ὡς εἶχε κανονισθῆ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, ἕκαστος ἐργάτης ἦτο ὑποχρεώμενος νὰ πληρώνῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξάγῃ χρυσόν.

Ἐπειδὴ φυσικὰ οἱ τυχοδιῶκται μας εἶπαν ὅτι δὲν εἶχαν πληρώσῃ τίποτε, τοὺς ἔστειλαν νὰ πᾶνε ἀλλοῦ νὰ εὕρουν τὴν τύχην των.

Ἀνεχώρησαν κατεντροπιασμένοι, μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Ὁ Βερνάρδος, διὰ νὰ πάρῃ μαζί του μερικὰ τρόφιμα, ἐπώλησε τὸ δεύτερον πανταλόνι του. Δὲν του ἔμειναν πλέον παρὰ τὰ ἐνδύματα ποῦ ἐφοροῦσεν.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ δύο λιπόταχται δὲν ἠμποροῦσαν νὰ παρηγοροῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον διὰ τὰ βάσανά των. Δὲν ὡμιλοῦσαν, ὁ καθένας των ἐχθρεύετο τὸν σύντροφόν του καὶ ἤσθάνετο ὅτι καμμίαν βοήθειαν δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτόν, ἂν παρουσιάζετο κανένας κίνδυνος.

Ἔφθασαν εἰς μίαν ἄλλην χρυσοφόρον φλέβα· ὁ Βερνάρδος ἐπούλησε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μανδήλί του διὰ νὰ πάρῃ κάτι καὶ νὰ προγευματίσῃ. Μ' ὅλην τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὰς ἐρεύνας του δὲν κατώρθωνε νὰ εὕρῃ καμμίαν ἐργασίαν, δὲν ἐπέτυχε νὰ συνεταιρισθῇ μὲ κανένα. Οἱ χρυσωρύχαι εἶνε φιλύποπτοι, καὶ οἱ δύο μας πεζοπόροι δὲν εἶχαν ἐξωτερικὸν ἄξιον νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς οἱονδήποτε. Δι' αὐτὸ ὁ καϊμένος ὁ μοῦτσος ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ δειπνήσῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, βλέπων ὅτι ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος ἐπερνοῦσε πάλιν χωρὶς φαγητόν, ἐπῆγε καὶ ηὗρε τέσσαρας ἄνδρας οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο συνεταιρικῶς, καὶ τοὺς ἐπρότεινε νὰ τον πάρουν νὰ τους μαγειρεύῃ, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρρουχα, νὰ κόβῃ ξύλα, καὶ τὰ λοιπά, καὶ νὰ του δίδουν τὴν τροφήν του καὶ μικρὸν μερίδιον ἀπὸ τὰ κέρδη.

Ἐδέχθησαν ἐκεῖνοι, καὶ ὁ Βερνάρδος ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Ἱερώνυμον, ἐπὶ τέλους ἠγόρασε καὶ αὐτὸς ἕνα σπασμένο φτυάρι καὶ μίαν παλιοκατσαρόλαν ποῦ ἐχρησιμευέν ὡς μ π α τ έ α εἰς ἕνα πτωχὸν Ἰρλανδόν. Καὶ μ' αὐτὰ ἐβάλθη ἀμέσως νὰ εὕρῃ χρυσόν.

Ἡ τύχη τὸν εὐνόησε καὶ τὸν ἔφερεν ἀμέσως εἰς ἕνα καλὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐμάζεψε χρυσόκονιν ἀξίας 420 φράγκων ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Ἐδούλεψε μάλιστα τόσον πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε τὸ βράδυ τοῦ ἐπονοῦσαν τὰ κόκκαλά του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, μὲ διαφόρους διακυμάνσεις τῆς καλοτυχίας του. Εἰς διάστημα τριῶν ἡμερῶν, κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ χρυσὸν 750 φράγκων καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον του.

Ὁ Βερνάρδος ἐκοπίαζε ὑπερβολικὰ καὶ κάθε βράδυ ἔκλαιγε τὴν μοῖράν του καὶ τὴν κατάστασίν του, ἡ ὁποία τόσον ὀλίγον ἐσυμφωνοῦσε μὲ τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδιά του. Ἄλλως τε, ὅλοι οἱ χρυσωρύχοι ἔβλεπαν τὰς εἰσπράξεις των νὰ ὀλιγοστεύουν, καὶ ἔφευγαν ἄλλοι σήμερον καὶ ἄλλοι αὔριον ἀπὸ τὸ μεταλλεῖον ἐκεῖνο, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μεταλλεῖον τῆς « Πηγῆς τοῦ Χρυσοῦ ». Ἐπειδὴ ἡ καλὴ τύχη τοῦ Ἱερωνύμου δὲν διήρκεσε παρὰ τρεῖς μόνον ἡμέρας, τοῦ ἐκινήθη ἡ ὄρεξις νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνο τὸ νέον μεταλλεῖον. Ὁ Βερνάρδος

« Τὸν εἶδαν σχεδὸν ἐτοιμοθάνατον. » (Σελ. 194, στήλ. γ'.)

καὶ αὐτὸς ἐξαναπῆραν πάλιν τὸν δρόμον. Ὁ ἕνας μὲ τὴν μπατέραν του καὶ 920 φράγκα, ὁ ἄλλος μὲ 5 δολλάρια.

Ἐπήγαιναν ἔτσι πεζοποροῦντες μαζί, χωρὶς φιλίαν καὶ ἀγάπην μεταξύ των, μισοῦντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κατὰ βάθος, καὶ ὅμως ἀλυσοδεμένοι μὲ τὸ κοινὸν σφάλμα των.

Τοὺς εἶχαν εἰδοποιήσει ὅτι ἄγριοι λῃσταὶ ἐτριγύριζαν εἰς τὰ περίχωρα. Ὁ Ἱερώνυμος ἦτο ἀρκετὰ ἀνήσυχος μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν.

— Ἂν μᾶς ἔπιαναν οἱ κλέφτες! ἔλεγεν.

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, ἀπεκρίνετο ὁ Βερνάρδος, τί ἔχω ἐγὼ γιὰ νὰ μοῦ πάρουν;

— Ναί, μὰ ἐγώ;

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Λέγουν πῶς δέν τους μέλει πολὺ νὰ σκοτώσουν κ' ἕναν ἄνθρωπο. Θά μὲ ὑπερασπισθῇς βέβαια;

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

— Μά... ἀφοῦ εἴμαστε φίλοι...

— Μήπως ἔχω νὰ ὠφεληθῶ τίποτε ἐγώ, ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ χρυσάφι;

— Διάβολε! ὁ καθένας κάνει καλὰ μὲ τὴν τσέπη του.

— Καὶ μὲ τὸ τομάρι του... Δὲν θὰ κινδυνεύσω ἐγὼ τὸ δικό μου γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸ χρυσάφι σου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν εἶδα ποτέ μου κανένα ὄφελος.

Λέγων αὐτὰ ὁ Βερνάρδος ἐφαίνετο χειρότερος ἀπὸ ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ Ἱερωνύμου ἐδικαιολογοῦσε τὴν ἀπάντησίν του.

Ἦτο ἄλλως τε τῆς μοίρας αὐτοῦ τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν φιλοχρηματίαν του μὲ τὸν τρομερώτερον τρόπον. Οἱ φόβοι του ἀπεδείχθησαν βάσιμοι. Μίαν ἡμέραν συνήντησαν ἐν ἀπόσπασμα μεταλλωρύχων μὲ ἄγρια πρόσωπα καὶ μεγάλας γενειάδας, ποὺ ἦσαν ὡπλισμένοι ἀπὸ τὰ νύχια ἕως τὴν κορυφή, ἀλλὰ δὲν εἶχαν μαζί των οὔτε σκεύη οὔτε ἐργαλεῖα.

Μ' ὅλο τὸ κάκον ἐξωτερικόν των, ἦσαν ὅλοι εὔθυμοι ἄνθρωποι· ἐτραγουδοῦσαν, ἐγελοῦσαν, ἐφώναζαν καὶ ἔκαμναν μεταξύ των χωρατὰ εἰς διαφόρους γλώσσας, γαλλικά, γερμανικά, ἱσπανικὰ καὶ ἰδίως ἀγγλικά.

Ὁ Βερνάρδος, ποὺ του ἄρεσεν ἡ καλὴ συντροφιὰ καὶ τὸν ἔθελγεν ἡ θορυβώδης συνδιάλεξις, ἠθέλησε γρήγορα τρόπον νὰ τρυπώσῃ ἀνάμεσα σ' αὐτούς. Οἱ ὁδοιπόροι ὅμως τὸν ἐκύτταξαν μὲ ὕφος ἀλλοκότου δυσπιστίας.

— Μήπως εἶνε κατάσκοπος; εἶπεν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτί ἑνὸς ἄλλου.

— Ἔλα δὰ καὶ σύ, ἕνα παιδάκι ἐκεῖ!

— Εἶνε τόσο κατεργάρικα τὰ παιδιὰ καμμιὰ φορά! Καὶ ὁ σύντροφός του;

— Φαίνεται σὰν ζητιάνος. Κρατεῖ μονάχα τὸ χέρι του μὲ τόση προσοχὴ ἐπάνω στὴ ζώνη του, ὥστε δὲν εἶνε παράξενο νἄχῃ ἐκεῖ μερικὰ δολλάρια.

— Πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε γι' αὐτό.

— Διαβολε!

Οἱ σταθμοὶ τῶν ὁδοιπορούντων εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα γίνονται συνήθως ὅπου συναντήσουν πηγὰς ἢ ρυάκια. Δι' αὐτὸ οἱ ὁδοιπόροι, διὰ τοὺς ὁποίους ὁμιλοῦμεν, ἐσταμάτησαν τὸ βράδυ κοντὰ εἰς ἕνα ποτηράκι. Ὁ καθένας των ἐπέταξε καταγῆς τὸ φορτίον του, ἐξεδίπλωσε καὶ ἄπλωσε τὴν κουβέρτα του, καὶ ἄρχισε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σπουδαίου καθήκοντος τῆς ἑσπέρας, δηλαδὴ νὰ τρώγῃ.

Ἐνῷ ὁ Ἱερώνυμος ἐπροσπαθοῦσε νὰ κάμῃ συντροφιὰ εἰς τὸ φαγητὸν μὲ ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς χωρὶς νὰ τοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά, ἕνας ἄλλος ἐκάλεσε τὸν Βερνάρδον, τοῦ ὁποίου ἡ πολυλογία τὸν διεσκέδαζε, νὰ καθήσῃ κοντά του.

Ὁ Βερνάρδος ἐδέχθη εὐχαρίστως, καθ' ὅσον μάλιστα τὸ καλάθι τῶν τροφίμων τῆς συμμορίας θὰ ἦτο καλὰ ἐφωδιασμένον, ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὰ γεμάτα ἀσκιὰ ποὺ ἄπλωσαν ἐπάνω στὰ χορταράκια.

— Δὲν κάνει νὰ φάγω κ' ἐγὼ καὶ νὰ πληρώσω τὸ ρεφενέ μου; ἠρώτησε μὲ ἀδέξιον τρόπον ὁ Ἱερώνυμος ἐκεῖνον ποὺ ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων.

— Πόσο ἔχεις;

— Ἀπὸ τί πρᾶμμα;

— Ἀπὸ χρυσάφι, διάβολε!

— Ὄχι μεγάλα πράγματα.

— Πόσο τέλος πάντων;

— Σαράντα δολλάρια ἐπάνω - κάτω

— Λές ψέμματα.

— Ὄχι, κύριε, σᾶς ὁρκίζομαι.

— Ἔπειτα δέν μας μέλει καὶ πολὺ ὅσα ἔχεις μᾶς φθάνουν.

— Σαράντα δολλάρια γιὰ ἕνα φαγί;

— Ἡ τιμὴ ποὺ θὰ φᾷς μαζί μας ἀξίζει τόσο.

— Προτιμῶ νὰ φάγω μοναχός μου.

— Ἂς παύσουν τ' ἀστεῖα. Τὸ χρυσάφι σου!

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπέπεσεν ἐναντίον του.

Ὁ Ἱερώνυμος ἦτο παλλικάρι καὶ ἡ φιλαργυρία του ηὔξανεν ἀκόμη τὰς δυνάμεις του. Ὑπερήσπισεν ἀνδρείως τὴν μικρὰν του περιουσίαν. Ὁ Βερνάρδος, λησμονῶν τὰς δικαίας ἀφορμὰς παραπόνων ποὺ εἶχεν ἐναντίον του, ὥρμησε γενναίως πρὸς βοήθειαν τοῦ συντρόφου του. Ἀλλὰ ἦσαν μόνοι οἱ δύο ἐναντίον δέκα, καὶ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἐγνώριζαν κανένα φόβον, κανὲν αἴσθημα φιλανθρωπον. Εἰς τὴν πάλην ἐκείνην, ὁ Ἱερώνυμος ἐκτυπήθη μὲ τὸ μαχαῖρι ἑνὸς λῃστοῦ εἰς τὴν καρδίαν· ἀπέθανε χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ εἰπῇ ἄχ! Ὁ Βερνάρδος, μὲ τὴν πρώτην πληγὴν ποὺ ἔλαβε, ἐσκέφθη ἐξυπνότατα νὰ πέσῃ κάτω καὶ νὰ κάμῃ τὸν πεθαμένο. Τὸν ἐγύρισαν ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρό, τὸν ἔσεισαν· αὐτὸς τσιμουδιά. Τότε τὸν ἐπέταξαν εἰς τὸ ποτάμι μαζὶ μὲ τὸν καϊμένον τὸν Ἱερώνυμον. Ὁ Βερνάρδος ἄφισε νὰ τὸν παρασύρῃ ὀλίγην ὥραν τὸ ρεῦμα· κατόπιν, μόλις ἀπεμακρύνθη ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ τὸν βλέπουν, ἐκολύμβησε πρὸς τὴν ὄχθην καὶ ἐχώθη εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν πολὺ πυκνὰ τὰ καλάμια.

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ὅλην τὴν νύκτα, ἔμεινεν εἰς τὴν φρικτὴν ἐκείνην θέσιν, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κινηθῇ, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸν ἐννοήσουν οἱ λῃσταί. Καὶ ὁ ἐλάχιστος θορυβος τῶν φύλλων τὸν ἔκαμνε νὰ ἀνατριχιάζῃ. Παγωμένος ἀπὸ τὸ κρύο καὶ πεθαμένος τῆς πείνας, ἐτιμωρεῖτο ἐκεῖ σκληρὰ διὰ τὴν λιποταξίαν του. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἀνεχώρησαν οἱ λῃσταί, ἐπῆρε τὸν δρόμον διευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν καϊμένον τὸν μικρόν, μερικοὶ χρυσοθῆραι ποὺ ἐταξείδευαν μὲ μίαν μικρὴν βῳδάμαξαν, εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ τὸν ἀνεβάσουν εἰς αὐτὴν κοντὰ των καὶ νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάγῃ. Ἐταξείδευσε μαζὶ των τέσσαρας ἡμέρας. Κατόπιν ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ πεζὸς τὸν δρόμον του. Τοῦ εἶχαν ἀφίσει μερικὰς τροφάς. Συνήντησεν ἔπειτα καὶ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔδωσαν ἐπίσης νὰ φάγῃ. Κατώρθωσε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ φθάσῃ εἰς ἀπόστασιν πέντε λευγῶν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Ἀλλὰ αἱ δυνάμεις του εἶχαν ἐξαντληθῆ. Ἔπεσεν εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς ἀπὸ τὰ δένδρα ποὺ ἦσαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ κ. Βιλλιὲρ καὶ οἱ σύντροφοί του. Οἱ φωνὲς τοῦ Βερνάρδου ἐκίνησαν τὴν προσοχήν των, τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ τοὺς ἐκυρίευσεν ἡ λύπη ὅταν τὸν εἶδαν ὠχρόν, ἀδύνατον, σχεδὸν ἑτοιμοθάνατον. Ὁ δυστυχὴς ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰ δύο χέρια του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρότατα ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν καὶ τὴν λύπην του. Ὁ Φλατὰκ καὶ ὁ Ἀνδρῖκος τὸν παρηγόρησαν ὅσον ἠμπόρεσαν καλλίτερα· καὶ αὐτὸς τοὺς διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

— Πρέπει νὰ τον πᾶμε γρήγορα αὐτὸν τὸν νέον εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ ὁ ἰατρὸς καὶ νὰ τον κάμωμε καλά, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. Πάρε τον στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου σου, Φλατάκ.

Ὁ Φλατὰκ ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ τὸ μικρὸν καραβάνι διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ κ. Βιλλιὲρ εἶπε καὶ μετέφεραν τὸν Βερνάρδον εἰς τὴν κατοικίαν του. Ὁ μικρὸς μὲ τὴν καλὴν περιποίησιν ποὺ του ἔκαμαν, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλά, καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἀνέλαβε νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον Ταγκὺ νὰ τον συγχωρήσῃ. Τὸ κατώρθωσεν, ἀλλὰ ὄχι χωρὶς κόπον.

Ὁ Βερνάρδος μὲ τόσην εἰλικρίνειαν ὡμολόγησε τὸ σφάλμα του, καὶ ἐβεβαίωσε τόσον ζωηρὰ ὅτι ἐδιορθώθη διὰ παντὸς πλέον, ὥστε ὁ κ. Ταγκὺ τὸν ἐλυπήθη.

— Ἂς μὴ γίνῃ πλέον λόγος διὰ τὰ περασμένα, εἶπε· μὴ λησμονῇς ὅμως, παιδί μου, ὅτι δὲν κερδίζει κανεὶς τίποτε, ὅταν παραβαίνῃ τὸ καθῆκον του. Κύτταξε, μόλις τώρα ἐτηκώθηκες ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ εἶσαι ἀπένταρος, ἐνῷ οἱ συνάδελφοί σου ποὺ ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των εἶνε ὑγιεῖς, εὐχαριστημένοι, καὶ ἡ τσέπη των εἶνε καὶ αὐτὴ πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν της...

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας, τὸ πλήρωμα τοῦ Ζὰν - Μπὰρτ ἐπανῆρχετο μέσα, καὶ τὸ πλοῖον ἀρμένιζε διὰ τὴν Κίναν. Ἐπρόκειτο κατόπιν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν Καλκούτταν, καὶ ἔπειτα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Πότε θὰ ξαναδῶ τὴ μητέρα μου καὶ τὲς ἀδελφές μου καὶ τὴ Μαρούσα; ἐσκέπτετο ὁ Ἀνδρῖκος. Θά με γνωρίσουν ὅμως ἄμα φθάσω στὸ σπίτι; Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι εἰς ὅλα τόσο ἀλλαγμένος! Ἐγὼ βέβαια, ὅλες θά τες ἀναγνωρίσω, ὡς καὶ τὴ Ροζαλίτσα, καὶ ἂν ἀκόμα γίνῃ ὡς τότε ὑψηλὴ σὰν τὴ μαμμὰ καὶ λιγάκι πιὸ φρόνιμη.

Ἀλλὰ τὸ ταξεῖδι δὲν ἐπλησίαζεν ἀκόμη εἰς τὸ τέλος του. Ἀρκετοὶ μῆνες ἐπρόκειτο νὰ περάσουν πρὶν τὸ ναυτόπουλο ξαναδῇ τὰ παράλια τῆς Γαλλίας. Ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔζησε σχεδὸν πάντοτε μέσα εἰς τὸ πλοῖον, διότι πολὺ μικροὺς σταθμοὺς ἔκαμναν εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας. Ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐδείκνυε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν μικρὸν φίλον του, ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματα καὶ τὰς συμβουλάς του. Ἐφρόντιζεν ἐπίσης καὶ διὰ τὸ χρηματικόν του συμφέρον. Ὁ Ἀνδρῖκος ἔμαθεν ὅτι τὸ σιτάρι, τὰ ἀρωματικά, τὸ μετάξι, ἀγοραζόμενα εὐθηνὰ εἰς τὸ Πεκῖνον, ἐπωλοῦντο μὲ καλὰς τιμὰς εἰς τὴν Καλκούτταν. Τὸ πουγγί του λοιπὸν ἔγινε στρογγυλώτερον, καὶ ἐχαίρετο ὁ Ἀνδρῖκος ὅσον ἐσυλλογίζετο πόσα καλὰ θὰ ἔκαμνεν εἰς ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσεν.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΞΕΧΑΣΜΕΝΩΝ

Ὁ Ἀνδρέας ἐφαίνετο καλὸ παιδί, ἀλλὰ σπανίως ἔκαμνε ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν νὰ κάμῃ. Σχεδὸν πάντοτε τὸ ἐξεχνοῦσε. Μίαν φορὰν ποὺ ἦτο πολὺ ἄρρωστη ἡ ἀδελφή του Ἀριάδνη, τὸν ἔστειλαν νὰ φέρῃ ἕνα γιατρικὸ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον. Ἔτρεξεν ἀμέσως μὲ μεγάλην προθυμίαν· ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον συνήντησε τὸν φίλον του Ἀριστείδην ποὺ ἐπήγαινε μὲ τὸν σκύλον του, καὶ ὁ Ἀριστείδης τὸν ἔπεισε νὰ πάνε περίπατο «ἀμέσως κι' ὅλας» ἕως τὰ Πετήσια. Ἐλησμόνησε λοιπὸν καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ τὸ φάρμακον, ἕως ὅτου ἐνύκτωσε, καὶ τότε τὰ ἐνθυμήθη καὶ τὸν ἔπιασε τόση ἐντροπὴ καὶ λύπη, ὥστε ἔτρεξεν εἰς τὸ σπίτι καὶ ἀνέβη κρυφὰ ἀπὸ τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐχώθη εἰς τὸ κρεββάτι του, πεινασμένος, ὁλομόναχος καὶ πικρωμένος

Σιγὰ-σιγὰ ἀπεκοιμήθη· καὶ ὅταν ἐξύπνησεν, εὑρέθη εἰς ἕνα ἀλλόκοτον τόπον, τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπεν. Εὑρέθη μέσα εἰς ἕνα σπίτι ποὺ ἦτο τὸ μισὸ μὲ ταβάνι καὶ κεραμίδια καὶ τὸ ἄλλο μισὸ ἀσκέπαστο, καὶ ἡ βροχὴ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀσκέπαστο μέρος καὶ ἔσταζεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι του. Ὁ Ἀνδρέας ἀνεκάθησε καὶ ἐκύτταξεν ὁλόγυρα. Ἦρον ἕνα τζάκι εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μερικὰ ξύλα καὶ φρύγανα, καὶ ὁ κλαίων ὁ μικρὸς ποὺ ἐτρεμοβλιάζε τὰ ἔβλεπε μὲ πολὺν πόθον. Ἐσυλλογίζετο πῶς δὲν θὰ ἦτο ἄξιγμα, ἂν κανένας ἄναβε φωτιά. Ἔκαμνε πολὺ κρύο, καὶ τὰ δόντια του ἐκτυποῦσαν. Μιὰ γρηγούλα ἐκαθόταν στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ, καὶ ὁ Ἀνδρέας τῆς ὡμίλησε.

— Τί θέλεις, Γιάγκο; τὸν ἠρώτησεν ἡ γρηγούλα.

— Θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ εἰπῇς τὸ ὄνομά σου, καὶ ποῦ εὑρίσκομαι; εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Τὸ ὄνομά μου... μπᾶ! νά, τώρα τὸ θυμώμουν καὶ τὸ ξέχασα, ἀπήντησεν ἡ γρηά. Εὑρίσκεσαι ὅμως εἰς τὴν χώραν τῶν Ξεχασμένων... αὐτό, τὸ ξεύρω πολὺ καλά.

— Πῶς λοιπὸν νά σε λέγω; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ὦ! λέγε με Ἀράχνη! Καλὸ εἶνε κι' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὡς ποῦ νὰ τὸ ξεχάσῃς, Νίκό μου.

— Δὲν εἶμαι Νίκος... εἶμαι Ἀνδρέας.

— Ἀ, ναί. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ θυμηθῶ. «Θωμᾶς» δὲν εἶπες πῶς λέγεσαι, νομίζω;

— Ὄχι, δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα! ἐφώναξεν ὁ Ἀνδρέας, θυμωμένος μὲ τὴν γρηγούλα, διότι τοῦ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι ἤθελε νὰ τὸν περιπαίξῃ.

— Μή, μὴ φωνάζῃς! τοῦ εἶπεν ἡ Ἀράχνη· οἱ γιατροὶ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει νὰ ταράττεσαι, ἡ πῶς; δὲν πρέπει νὰ μένῃς ἀτάραχος... νὰ σου εἰπῶ, ποιὸ εἶπαν ἀπ' τὰ δυό, καλὰ-καλὰ δὲν θυμοῦμαι. Θέλεις νὰ φᾷς τίποτε;

— Ναί, ἤθελα λιγάκι τσοκολάτα.

— Ἀμέσως, νὰ σου κάμω. Ἔχω, βλέπεις, ὡραία φωτιὰ ἐδῶ, δηλαδή... θὰ εἶχα· ἐξέχασα μονάχα ν' ἀνάψω τὰ φρύγανα.

Ἐνῷ ἡ γρηγούλα ἐγύριζε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον καὶ κατεγίνετο νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν τσοκολάτα, ὁ Ἀνδρέας ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὸ κρεββάτι καὶ ἐκύτταζεν ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἔλειπεν ἡ στέγη τὸν γαλανὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε καθαρὰ πλέον, διότι εἶχε παύσει ἡ βροχή.

— Γιατί δὲν ἔβαλες ταβάνι καὶ κεραμίδια σ' ὅλο τὸ σπίτι σου; ἠρώτησε τὴν γρηγούλαν ὁ Ἀνδρέας.

— Κάπου ἐδῶ τριγύρω εἶνε καὶ τὰ ἄλλα κεραμίδια, εἶπεν ἐκείνη. Βάζω στοίχημα πῶς ἐξέχασαν οἱ κτίσται νὰ τὰ βάλουν. Κ' ἐγὼ ἐξέχασα νὰ τους κάμω τὴν παρατήρησιν. Δὲν πειράζει... νὰ ἡ τσοκολάτα σου, καὶ τί ὡραία!

— Μά... αὐτὴ εἶνε κρύα! ἐφώναζεν ἀπογοητευμένος ὁ Ἀνδρέας, ἅμα ἔπιασε τὸ φλυτζάνι.

— Καλὰ λές... ἐξέχασα νὰ τὴ βράσω.

— Καὶ δὲν βλέπω στὸ φλυτζάνι, παρὰ νερὸ καθαρό.

— Καλέ, ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Ἀράχνη. Φαίνεται πῶς ἐλησμόνησα νὰ βάλω καὶ τσοκολάτα.

Ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴν κλαῖς, παιδάκι μου, μὴν κλαῖς, Κωστάκη μου, εἶπεν ἡ Ἀράχνη. Θά σου βράσω ἀμέσως ἕνα κοτόπουλο... ἂν δὲν τὸ ξεχάσω. Νά! ἔρχονται οἱ γιατροὶ νὰ σε ἰδοῦν τώρα, καὶ σήκω νὰ καθίσῃς νὰ μιλήσῃς μαζί των.

Μετ' ὀλίγον ἐμβῆκαν δύο ἰατροί, καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἠρώτησε τὴν Ἀράχνην, ἂν ἦτο καλλίτερα σήμερα.

— Ναί, εἶμαι θαρρῶ, εἶπεν ἡ γρηγούλα.

— Ἐπῆρες τὸ γιατρικὸ ποὺ σου παρήγγειλα; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος ἰατρός.

— Ναί, τὸ ἐπῆρα, ὑποθέτω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιη, ἀπεκρίθη ἡ Ἀράχνη.

Τότε οἱ ἰατροὶ τῆς ἔπιασαν τὸν σφιγμόν της, ἐκύτταξαν τὴν γλῶσσάν της, τῆς εἶπαν νὰ πάρῃ λίγο καθαρτικόν, καὶ ἔφυγαν. Ὅταν ἐβγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ Ἀνδρέας ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

— Τί τρέχει, Ἀριστείδη; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἀράχνη.

— Τὸ ὄνομά μου δὲν εἶνε Ἀριστείδης, σοῦ εἶπα! ἐφώναξεν ἄγρια ὁ Ἀνδρέας.

— Δὲν πειράζει· ὅλο ξεχνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ γι' αὐτὸ σὲ φωνάζω μὲ ὅποιο ὄνομα μοῦ ἔλθῃ στὸ νοῦ. Πές μου ὅμως γιατὶ κλαῖς;

— Μά... ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρρωστος, καὶ ἐνόμιζα πῶς οἱ γιατροὶ ἦρθαν νὰ ἰδοῦν ἐμένα!

— Ἀλήθεια λές! ἀνέκραξεν ἡ γρηούλα. Βέβαια, βέβαια, δὲν ἤμουν ἄρρωστη ἐγώ! Ἔπρεπε νὰ τὸ θυμηθῶ καὶ νὰ τὸ εἰπῶ στοὺς γιατρούς, ὅταν ἦρθαν, νὰ δοῦν ἐσένα· ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησα τὴ στιγμὴ ποῦ ἐκύτταξαν τὴ γλῶσσά μου. Τρέχω νὰ τους φωνάξω πίσω.

Ἔτρεξεν ἡ Ἀράχνη ἔξω, καὶ ἐπῆγε μακρυά, πολὺ μακρυά. Ὅταν ἐπέστρεψεν, εἶπεν ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ εὕρῃ πουθενὰ τοὺς γιατρούς, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν λησμονήσει ποῦ ἦσαν τὰ σπίτια τῶν γιατρῶν καὶ κανένας δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ τοὺς εὕρῃ.

— Λυποῦμαι πολύ, εἶπεν ἡ Ἀράχνη, ἀλλὰ θεραπεία καμμία δὲν ὑπάρχει, διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῆς ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν χώραν τῶν Ξεχασμένων.

Τότε ὁ Ἀνδρέας ἔκλαυσεν ἀκόμη πικρότερα.

— Θέλω νὰ πάω στὸ σπίτι, εἶπε. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ πεθάνω ἐδῶ. Θέλω νὰ πάω στὸ σπίτι! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω!

Μόλις εἶπεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἤκουσε μίαν γνωστὴν φωνὴν ποῦ ἔλεγε:

— Μαμμά, δὲν κάνει νὰ πάω ἐγὼ νὰ φέρω τὸ γιατρικὸ τοῦ Ἀνδρέα; Μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ το ξεχάσω!

Ὁ Ἀνδρέας ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του καὶ εἶδε τὴν ἀδελφούλα του, τὴν Ἀριάδνην. Ἔπειτα, τὰ μάτια του εἶδαν τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὠχρὰ καὶ ἀδύνατη, ἀλλὰ τοῦ ἐχαμογελοῦσε γλυκὰ-γλυκά:

— Ὦ! μαμμά μου, ἐγύρισα πάλι στὸ σπίτι μὲ σᾶς; ἐφώναξε μὲ ἕνα ἀναστεναγμόν.

— Ἐλπίζω πῶς ἐγύρισες, Ἀνδρέα μου, ἀπήντησεν ἡ μητέρα του. Ἤσο βαρεια ἄρρωστος μὲ πυρετόν, σὰν τὴν Ἀριάδνη, καὶ ἐκινδύνευσες, ἀλλὰ τώρα θὰ γίνῃς γρήγορα καλά.

— Μήπως ἐπέθανε ἡ Ἀριάδνη, ποῦ δὲν της ἔφερα τὸ γιατρικό της;

— Ὄχι. Ὁ πατέρας σου ἦλθε στὸ σπίτι κ' ἐπῆγε καί της τὸ ἔφερε, καὶ τώρα ἡ Ἀριάδνη εἶνε καλὰ καὶ μ' ἐβοήθησε νὰ σε περιποιηθῶ. Ἀλλά, ἀπὸ τότε ποῦ ἀρρώστησες, δὲν ἀνεγνώριζες τὴν ἀδελφήν σου, καὶ ὅλο Ἀράχνη τὴν ἐφώναζες.

— Μητέρα, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν ξεχνῶ ὅ,τι μοῦ λέγουν!

Καὶ τὸ ἔκαμεν. Ὅταν ἔγινε καλά, καὶ τοῦ ἔδιδαν καμμίαν παραγγελίαν, ἐσυλλογίζετο τὴν Ἀράχνην καὶ τὴν τσοκολάταν καὶ τοὺς γιατροὺς καὶ τὴν Χώραν τῶν Ξεχασμένων, καὶ ἔστι ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὴν πολὺ κακὴν συνήθειαν ποῦ εἶχε νὰ λησμονῇ τὸ καθῆκόν του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Ποῦ εἶναι τὸ στομάχι μου, καλὲ μαμμά;

— Γιατί ρωτᾶς, παιδί μου;

— Γιατί μοῦ φαίνεται πῶς μου πονεῖ... ἀπὸ τὰ πολλὰ βερύκοκα.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

«— Θαῦμα εἶνε πῶς ἐγλυτώσαμε! εἶπεν ἡ θεία Ἐλίζα...

«Καὶ ἀληθινά, κυρία Φάγγ, δὲν ἠμπορῶ ἀκόμα νὰ ἐννοήσω πῶς ἠμπορέσαμεν νὰ διαφύγωμεν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου!

«Ἡ Ξένη ἐφαίνετο σὰν ἀπολιθωμένη· ἐστέκετο καρφωμένη καὶ ἀκίνητη ἐμπρὸς εἰς ἐκεῖνα τὰ φλογισμένα ἐρείπια, ἐνῷ ἡ θεία Ἐλίζα, ἡ Εὐρυδίκη καὶ ἐγὼ εἴχαμεν καταφύγει εἰς τῆς κυρίας Χάκκετ. Περιττὸν νὰ σας εἰπῶ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἀνεστατώθη εἰς τὸ χωριό. Οἱ γείτονες ἔτρεξαν μόλις ἤκουσαν τὸν κρότον τῆς ἐκρήξεως· οἱ κώδωνες ἐσήμαιναν ὅλοι, καὶ ἡ πυροσβεστικὴ ἀντλία ἔφθανε ὅσο γρήγορα ἠμποροῦσαν νὰ την σύρουν οἱ πυροσβέσται. Δὲν ἐδοκίμασαν μάλιστα νὰ σώσουν τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Γκλίδδινς· δὲν ἐσκέφθησαν παρὰ νὰ προφυλάξουν τὰ γειτονικὰ σπίτια, τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὸ σπίτι τῆς μὶς Ο' Νεῖλ, τὸ κατώρθωσαν δὲ χωρὶς πολὺν κόπον, διότι τὰ σπίτια δὲν ἦσαν κτισμένα κολλητά.

«— Τί συλλογίζεσαι, Ξένη; γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Χάκκετ, ὅταν ἐπὶ τέλους ἠδυνήθη νὰ την παρασύρῃ εἰς τὸ σπίτι.

«— Πρῶτος - πρῶτος ἔπεσε ὁ τοῖχος τοῦ δωματίου μου, ἀπεκρίθη ἐκείνη. Ποῦ θὰ ἤμουν τώρα, χωρὶς τὸ πρωταπριλιάτικο ἀστεῖο τῆς Αἰμιλίας;

— Ὦ! Θεέ μου! ἐτρελάθηκε ἀπὸ τὴν τρομάρα της! ἐφώναξεν ἡ κυρία Χάκκετ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔμαθα κατόπιν ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας.

«— Ὄχι, δὲν εἶμαι τρελή, κυρία Χάκκετ, εἶπεν ἡ Ξένη· σκεφθῆτε ὅμως ὅτι, ἂν δὲν ἦτο ἡ Αἰμιλία, θὰ ἤμουν εἰς τὸ κρεββάτι μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπροφθαίναμεν νὰ σωθῶμεν, οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐγὼ· τὸ δωμάτιόν μου ἦτο δίπλα εἰς τὴν ἀποθήκην!

«— Φθηνὰ τὴν ἐγλυτώσατε, εἶπεν ἡ κυρία Χάκκετ· πρέπει λοιπὸν νὰ εὐχαριστῆς τὸν Θεὸν ποῦ ἔβαλεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν εἰς τὸ μυαλὸ τῆς Αἰμιλίας.

«Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, κυρία Φάγγ, πρέπει νὰ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι εἴδαμεν ἀπὸ κοντὰ τὸν θάνατον· ἀκόμη τρέμω ἀπὸ τὴν λαχτάρα μου.

«Ἐκείνη ἡ καλὴ κυρία Χάκκετ ἐπῆρε εἰς τὸ σπίτι της ὅλην τὴν οἰκογένειαν Γκλίδδινς, ἡ ὁποία ἔμεινε τώρα χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς, καὶ ἔκαμαν ἐρρνον εἰς τὸ χωριὸ διὰ νὰ βοηθήσουν αὐτὰς τὰς πτωχὰς γυναῖκας. Ὅλος ὁ κόσμος κᾶτι ἔδωσε, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ συχαμένος γέρω-φυλάργυρος, ὁ Τζὼν Μπούμπλ, ποῦ τὸν ἔβγαλαν Ἐξηνταθελόνη· ἔστειλε ἕνα δεμάτι ξύλα, τὰ ὁποῖα τώρα πριονίζει γι' αὐτὲς ὁ Κάρολος. Δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο νὰ διαθέσῃ ὁ Κάρολος, ἀφιερόνει λοιπὸν τὸν καιρόν του. Ὁ καθένας ἔδωσεν ἀναλόγως τῶν μέσων του, καὶ μόνη ἡ γιαγιὰ δὲν ηὗρε τίποτε καλλίτερον νὰ στείλῃ παρὰ ἕνα χαλασμένο χοιρομέρι. Ἀπ' ἐναντίας ὁ παπποῦς ἐχάρισεν εἰς τὴν πτωχὴν οἰκογένειαν ἕνα τραπεζογραμμάτιον τῶν πενήντα δολλαρίων, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸ τὸν ἐστενοχώρησεν ἀρκετά. Αἱ ὑποθέσεις του πηγαίνουν πολὺ ἄσχημα τώρα· ἀλλὰ εἶνε τόσον γενναιόψυχος, ὁ καλός μου ὁ παπποῦς! Ὅλα τὰ κορίτσια ἐφέρθησαν λαμπρότατα πρὸς τὴν Ξένην. Καὶ μόνη ἐγὼ δὲν ἔκαμα σχεδὸν τίποτε· τῆς ἔδωσα τὸ σάλι μου καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ καπέλλα μου, ἀλλὰ τί μ' αὐτό; μοῦ μένει ἕνα ἄλλο καπέλλο, καὶ μὲ τὸ παληὸ ἐπανωφόρι μου μπορῶ νὰ περάσω καὶ χωρὶς σάλι! Δὲν θὰ τὸ πιστεύσετε πόσο καλὰ τῆς πηγαίνει τὸ καπέλλο μου· εἶνε δέκα φορὲς ὀλιγώτερον ἄσχημη, ὅταν τὸ φορῇ εἰς τὸ κεφάλι της. Ἄλλως τε, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ συνέβη τὸ δυστύχημα, ἔχει μεταμορφωθῇ ἐντελῶς. Δὲν φαίνεται πλέον ν' ἀνησυχῇ οὔτε διὰ τὴν μέσην της, οὔτε διὰ τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἀδιακόπως φιλεῖ τὴν μητέρα της καὶ τὰς ἀδελφάς της. Τώρα μόλις κατώρθωσε νὰ ἐκτιμήσῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ.

«Ἡ Δόρα Τόπλιφ τῆς ἔδωσε δύο ἰδικά της φορέματα, καθὼς καὶ ὑφασμα ἀπὸ τὸ ἴδιον, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰ περιστήθια. Φυσικά, τὰ ἰδικά της δὲν της ἐπήγαιναν. Ἀλλὰ τὸ ὡραιότερον εἶνε ὅτι τῆς ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν περασμένην διαγωγήν της. Μ' ὅλην τὴν ἀλαζονείαν της, ἔχει ἀρκετὴν μεγαλοψυχίαν, ἔχει ἴδιως εἰλικρίνειαν τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως ἐκτιμῶ ἐγώ. Νά τα πάλιν! θὰ σκεφθῆτε ὅτι ὑπαινίσσομαι τὴν

Χάραν, καὶ θὰ εἰπῆτε, ὅπως αὐτή, ὅτι γίνομαι πικρόχολος. Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Κυρία Φάγγ

— Πικρόχολος, ἐσύ, καλή μου κόρη! ὄ, ὄχι! ἀλλὰ ὑποφέρεις ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρώτην ἀπογοήτευσιν, καὶ εἶνε πολὺ φυσικόν. Μὴν τὸ παίρνῃς ὅμως πολὺ κατάκαρδα· δὲν πρέπει νὰ ζητῇς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι εἰμποροῦν νὰ δώσουν. Ἡ καλή σου καρδιὰ σὲ κάμνει νὰ βλέπῃς τέλεια καὶ ἄμωμα τὰ πρόσωπα ποῦ ἀγαπᾶς, καὶ ἐμπιστεύεσαι εἰς αὐτὰ χωρὶς κανένα δίσταγμόν. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πολλὲς φορὲς ἀκόμη θὰ σου συμβῇ· ἀλλὰ πόσον τὸ προτιμῶ αὐτό, παρὰ ἐκείνους τοὺς δυσπίστους καὶ φιλυπόπτους χαρακτῆρας, οἱ ὁποῖοι γίνονται δυστυχεῖς καὶ κάμνουν ἐπίσης δυστυχεῖς ὅλους ὅσοι τοὺς πλησιάζουν!

Αἰμιλία

— Δέν σας εἶπα ὅμως πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα τῆς οἰκίας τῶν Γκλίδδινς. Δὲν ὑπάρχουν ἀσφαλεῖς ἀποδείξεις, ἀλλὰ ἰδοὺ τί ὑποτίθεται· ὑπῆρχεν ἕνα βαρελάκι πυρίτιδος εἰς τὴν μέσα ἀποθήκην, ὅπου δὲν ἐπήγαιναν ποτὲ μὲ τὸ φῶς, ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ συμβῇ κανὲν ἀπευκταῖον· ὑποθέτουν λοιπὸν ὅτι ἔπιασε φωτιὰ εἰς τὸ μαγαζί, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἀπετέφρωσεν ὑπούλως καὶ ἀθορύβως ὅλον τὸ περιεχόμενόν του, ἔφθασε εἰς τὴν μέσα ἀποθήκην, ὅπου ἡ πρώτη σπίθα ἐπροξένησε τὴν ἔκρηξιν, ἡ ὁποία θὰ μας ἐσκότωνε καὶ τὰς τρεῖς, ἂν ἤμεθα εἰς τὸ δίπλανὸ δωμάτιον. Ὦ! βεβαίως, πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν ἡ ζωή μας εἶχε κρεμασθῆ σὲ μιὰ κλωστίτσα.»

2

Αἰμιλία

«Τόσον μὲ στενοχωρεῖ ἐνίοτε ἡ στέρησις τοῦ πατέρα μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, ὥστε ἐπῆγα σήμερον τὸ ἀπόγευμα νὰ ἰδῶ τὴν Ξένην, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λησμονήσω τὰς σκέψεις μου. Ὅλη ἡ οἰκογένεια Γκλίδδινς εἶνε τώρα ἐγκατεστημένη εἰς τὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ δικαστοῦ Δάβενπορτ, κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν. Τὸ παρεχώρησεν εἰς τὰς Γκλίδδινς χωρὶς καμμίαν πληρωμήν, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Εἶνε καλλίτερα νοικοκυρευμένες ἐκεῖ παρὰ πρὶν εἰς τὸ ἰδικό των σπίτι μὲ τὸ φρικαλέον μαγαζί των, καὶ ἡ Ξένη φαίνεται ἐκεῖ περισσότερον εὐχαριστημένη. Δὲν εἶνε καθόλου καλά, ἡ Ξένη. Ἐφώναξαν τὸν ἰατρὸν Πρεσκὼττ νὰ την ἰδῇ, καὶ αὐτὴ τῷ ὡμολόγησεν ὅλας τὰς ἀνοησίας ποῦ ἔκαμνεν ἕως τώρα. Ὁ ἰατρὸς τῆς εἶπεν ὅτι θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς ἕως ὅτου ἀνακτήσῃ τελείως τὴν ὑγείαν της, καὶ ὅτι ἦτο ἔγκλημα αὐτὸ ποῦ ἔκαμνε, νὰ τρώγῃ ἀνεπαρκῶς καὶ νὰ κάμνῃ κατάχρησιν πραγμάτων βλαβερῶν διὰ τὴν ὑγείαν, ὅπως εἶνε τὰ ξυδιαστὰ ἀγγουράκια καὶ τὰ ἄωρα ὀπωρικά, μὲ τὴν ἐλπίδα τάχα ὅτι θὰ την ἀδυνατίζαν αὐτά. Ἐσύστησε δὲ εἰς τὴν Νάνσην νὰ την προσέχῃ καὶ νὰ μὴν της ἐπιτρέπῃ καμμίαν ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας της. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε σπάνιον τὸ φαινόμενον τῶν κοριτσιῶν ποῦ γίνονται, ἀπὸ παρομοίας ἀφορμάς, ἀσθενικὰ καὶ ὑποχονδριακά. Ὁ ἰατρὸς ὀνομάζει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα «ἀσθένειαν τῆς βουλήσεως» καὶ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ θεραπεύουν μὲ τὴν περιποίησιν τοῦ ἠθικοῦ μᾶλλον, παρὰ τοῦ σώματος.

«Ἡ καϊμένη ἡ Ξένη εἶνε πολὺ γενναία. Ἡ μητέρα της ἔχασε τὰ ὀλίγα ποῦ εἶχε μὲ ἐκείνην τὴν πυρκαϊάν· δὲν τα εἶχεν ἀσφαλισμένα, καὶ αἱ δωρεαὶ τῶν κατοίκων τοῦ Κιμπασσέτου δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ δώσουν τὴν εὐζωΐαν οὔτε εἰς αὐτὴν οὔτε εἰς τὰς κόρας της. Εἶνε τέσσερες γυναῖκες ποῦ ἔχουν ἀνάγκην νὰ τρώγουν, καὶ μάλιστα πέντε ἂν λογαριάσω τὴν μικρὴν Σωσάνην, ὅλα δὲ τὰ χρήματα ποῦ ἔχουν διὰ νὰ ζοῦν περιορίζονται εἰς τὸν μισθὸν ποῦ παίρνει ἡ Νάνση ὡς τηλεγραφήτρια.

[Ἕπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Παυλῆς, ἀφοῦ τὰ κουπιὰ κάθονται χωρὶς νὰ κάνουν

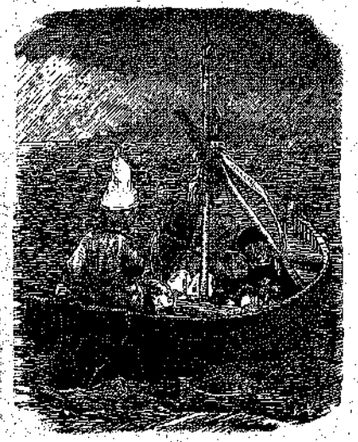

«Ἐσηκώθη τρικυμία»

τίποτα, ἂς τα στήσωμε νὰ κάμωμε καλύβα. Νά! θὰ τ' ἀκουμπήσωμε στοὺς τοίχους τῆς βάρκας, καὶ ὕστερα στὸ μεγάλο κοντάρι ποῦ εἶνε στὴ μέση, καὶ ὕστερα θὰ τα σκεπάσωμε μὲ τὴν ποδιὰ τῆς κυρὰ – Παγώνας.

(Ἡ ποδιὰ αὐτὴ εἶχε χρησιμεύσῃ εἰς τὸν Παυλῆν διὰ νὰ φέρῃ τὰ φρούτα εἰς τὸ πλοῖον.)

— Θὰ εἶνε περίφημα ἔτσι, λέγει ἡ ναυαρχίνα.

Ὁ Παυλῆς ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν, ἡ Γιαννάκης τὸν βοηθεῖ, καὶ ἡ σκηνὴ

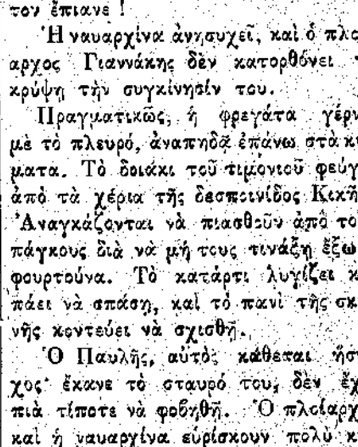

«Φτιάνει κάρβουνα.»

στήνεται. Τὰ κορδόνια τῆς ποδιᾶς ἐχρησίμευσαν ὡς σπάγοι διὰ νὰ στερεωθῇ ἡ σκηνή, ἡ ὁποία γίνεται πολὺ εὔμορφη καὶ πολὺ χρήσιμη.

Ἀλλά... μοῦ φαίνεται πῶς ἐσηκώθη σωστὴ τρικυμία. Ὁ ἄνεμος φυσᾷ καὶ κάμνει μεγάλα κύματα. Ἀκούονται βροντές. Ὁ οὐρανὸς ἔγινε κατάμαυρος. Κᾶτι φοβερὲς ἀστραπές, μὲ φοβερώτερους βρόντους, ἀναγκάζουν τὸ πλήρωμα νὰ σφαλᾷ τὰ μάτια του καὶ νὰ βυλώνῃ τ' αὐτιά του.

Καλὰ ποῦ κοιμᾶται ὁ κύριος Μπέμπης, μὲ τὴν κεφάλα τοῦ Λουλοῦ μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Εἰδεμή, τί φόβος θὰ τον ἔπιανε!

Ἡ ναυαρχίνα ἀνησυχεῖ, καὶ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης δὲν κατορθόνει νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

Πραγματικῶς, ἡ φρεγάτα γέρνει μὲ τὸ πλευρό, ἀναπηδᾷ ἐπάνω στὰ κύματα. Τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δεσποινίδος Κικῆς. Ἀναγκάζονται νὰ πιασθοῦν ἀπὸ τοὺς πάγκους διὰ νὰ μή τους τινάξῃ ἔξω ἡ φουρτούνα. Τὸ κατάρτι λυγίζει καὶ πάει νὰ σπάσῃ, καὶ τὸ πανὶ τῆς σκηνῆς κοντεύει νὰ σχισθῇ.

Ὁ Παυλῆς, αὐτός, κάθεται ἥσυχος· ἔκανε τὸ σταυρό του, δὲν ἔχει πιὰ τίποτε νὰ φοβηθῇ. Ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ ναυαρχίνα εὑρίσκουν πολὺ καλὴν τὴν ἰδέαν του, καὶ γονατίζουν

καὶ κάνουν μιὰ προσευχούλα διὰ νὰ ζητήσουν τὴν προστασίαν Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κυβερνᾷ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχήν των!

Ἡ τρικυμία ἐπέρασε σὰν μπόρα καλοκαιρινή. Κάμνει τόση ζέστη, ὥστε ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης βγάζει τὴ μπλουζίτσα του καὶ ἡ ναυαρχίνα ξεφορτώνεται τὸν μανδύαν της. Πιάνει πάλιν τὴ τηλεσκόπιόν της καὶ κυττάζει ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

— Γῆ! γῆ! φωνάζει ἐπὶ τέλους.

— Τί εἶδους γῆ; ἐρωτᾷ ὁ Γιαννάκης.

— Ἕνα νησί, ἀπαντᾷ ἡ δεσποινὶς Κική, διότι τὸ νερὸ φαίνεται σὰν νὰ τὸ τριγυρίζῃ.

— Ἕνα νησὶ μέσα στὴ θάλασσα! ξεφωνίζει ὁ Μπέμπης.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης συμβουλεύεται τὸν χάρτην του, κάμνει τὰς διοπτεύσεις του, καὶ μὲ εὔθυμον τόνον φωνάζει:

— Εἶνε ἡ Νῆσος τῆς Γαλλίας! τὸ νησὶ τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας!

— Ἂς ἀποβιβασθῶμεν! διατάσσει ἡ δεσποινὶς Κική.

Ἀλλ' ὁ ἄνεμος εἶνε ἀναντίος, καὶ τὸ νησὶ ἐκεῖνο, ποῦ εἶνε ἁπλούστατα ἕνας λόφος ποὺ τὸν ἐπερικύκλωσε τὸ νερὸ τοῦ πλημμυρισμένου ποταμοῦ, μένει σὲ λιγάκι ὀπίσω, πρὸς μεγάλην λύπην τῆς ναυαρχίνας.

Ἀλλαι ὅμως ἐκπλήξεις τοὺς περιμένουν εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ταξείδί των. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ μιμηθῇ τὴν ἐξαδέλφην του, κυττάζει καὶ αὐτὸς μέσα ἀπὸ τὸ μισοκλεισμένο χεράκι του, εἰδοποιεῖ ὅτι φαίνεται καπνὸς εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Μπράβο! λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, αὐτὸ εἶνε τὸ ἡφαίστειον τῆς Μαρτινίκας!

— Ἕνα ἡφαίστειον! φωνάζει ἡ ναυαρχίνα.

— Ἡφαίστειον; ἐρωτᾷ μὲ ἀπορίαν ὁ Παυλῆς.

Πραγματικῶς, ἐκεῖ κάτω εὑρίσκεται ἕνα βουνακάκι ἀπὸ χῶμα· καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐκείνου τοῦ βουνοῦ βγαίνει μαῦρος καπνός.

— Μπᾶ! λέγει ὁ Παυλῆς, τώρα κατάλαβα τί θὰ 'πῇ ἡφαίστειον· εἶνε ὁ μάστρο-Φυσούνης καὶ φτιάνει κάρβουνα.

— Κάρβουνα! ἀπαντᾷ ὁ πλοίαρχος μὲ αὐστηρὸν ὕφος. Ὁρίστε! ὁ κύρ-Παυλῆς μας παίρνει τώρα τὰ ἠφαίστεια γιὰ καμίνια τῶν καρβουνιαρίδων!

— Καλέ, εἶνε τρελός! λέγει ἡ Κική.

Ὁ Παυλῆς κάνει ὅρκο νὰ μὴν ξαναβγάλῃ λέξι, διότι ὡρισμένως δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του χωρὶς νὰ εἰπῇ καὶ μιὰ κουταμάρα. Λέγει μονάχα ἀπὸ μέσα του, ὅτι τὸ ρέμμα εἶνε πολὺ δυνατό, καὶ τοῦ φαίνεται ὅτι παρασύρει τὴν «Ὡραία Κική» πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἐξοχικό σπίτι.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

19

Τὸ τελευταῖον

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν διατὶ ἀπεφάσισα νὰ διακόψω τ' Ἀλογοπαίγνια. Κ' εὐχαρίστως ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς.

Ἥμουν ἕτοιμος νὰ σας ἀναγγείλω, — καὶ φαντάζεσθε μὲ τί καμάρι, μὲ τί θρίαμβον, — ὅτι ἐφύτρωσαν οἱ καρφίτσες ποὺ εἶχα σπείρῃ τὸν παρελθόντα Μάρτιον γύρω-γύρω εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ἀζαρία, τὸν «παρὰ θὶν» ἀλὸς φαληροῦ,» — ὅταν ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν φίλου μου, ἀναγγέλλουσαν σοβαρώτατα τὰ ἑπόμενα:

«Ἔσπειρα κ' ἐγὼ καρφίτσες εἰς τὸν κῆπόν μας, αἱ ὁποῖαι ἐφύτρωσαν. Τώρα τὰς σιδηρᾶς αὐτὰς ράβδους, ὅσῳ εἶνε τρυφερά, θὰ τὰς ξεφυτεύσω καὶ θὰ τὰς φυτεύσω πάλιν πλαγιαστά, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν βεβαίως θὰ φυτρώσῃ σιδηροῦν τεῖχος, τὸ ὁποῖον θὰ περιφράξῃ, ἢ μᾶλλον θὰ ὀχυρώσῃ τὸν κῆπόν μου. Τὸ αὐτὸ συμβουλεύω καὶ διὰ τὸν κῆπον τοῦ φίλου σας Ἀζαρία, ὥστε ἂν ἐξορισθῆτε πάλιν καὶ καταφύγετε ἐκεῖ, νὰ εἶνε τὸ καταφύγιόν σας ἀπόρθητον, καὶ νὰ μὴ φοβᾶσθε οὔτε Διάπλασιν, οὔτε Μάρθαν, οὔτε κανένα.»

Τὸ ἔκαμα, καὶ πραγματικῶς τὸ τεῖχος ἐφύτρωσε καὶ ἄρχισε νὰ μεγαλόνῃ. Ἂν θυμῶσετε διὰ τὴν διακοπὴν τῶν Ἀλογοπαιγνίων, θὰ ὑπάγω νὰ κλεισθῶ ἐκεῖ, κ' ἐλᾶτε νὰ μ' ἐκπορθήσετε. Ἀλλὰ πάλιν δὲν πιστεύω νὰ θυμώσετε διότι ἀφοῦ ἐμάθατε πλέον νὰ λογοπαίζετε καὶ σεῖς τόσον καλά, νομίζω ὅτι τὰ ἰδικά μου Ἀλογοπαίγνια εἶνε ὅλως διόλου περιττά.

Καλὴν ἀντάμωσιν λοιπὸν τὴν προσεχῆ... Κυριακήν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΚΗΠΟΣ

Ὁσάκις εἶνε δυνατὸν νὰ συνδυασθῇ τὸ τερπνὸν μὲ τὸ ὠφέλιμον, ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς εἶνε πάντοτε ἀνώτερος ἀπὸ τὸ ἁπλῶς ὠφέλιμον. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο — τοῦ τερπνοῦ καὶ ὠφελίμου — ποῖον εἶνε τὸ ἀνώτερον καὶ ἑπομένως τὸ προτιμότερον;

Τὴν ἀπάντησιν μᾶς δίδει τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον τοῦ βατιλέως Ἐρρίκου Δ' ὁ ὁποῖος ἐδοσίλευσεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοῦ 1593 μέχρι τοῦ 1610.

— Τί βλέπεις αὐτοῦ, καλέ μου ἄνθρωπε; ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἕνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε μὲ πολλὴν περιέργειαν τὸν βασιλικὸν κῆπον τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Φονταινεμπλῶ, στολισμένον ὅλο μὲ σπάνια καὶ πολύτιμα φυτά.

— Τὸν κῆπόν σας, Μεγαλειότατε. Εἶνε πραγματικῶς πολὺ εὔμορφος, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω ἕνα ποῦ εἶνε καλλίτερος.

— Ἀ! καὶ ποῦ εἶνε;

— Στὸ χωριό μου, στὸ Μαλέρβ, Μεγαλειότατε.

— Καλά, θὰ ἔλθω νὰ τὸν ἰδῶ. Πῶς λέγεσαι;

— Λεφρουᾶ, Μεγαλειότατε.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ὁ βασιλεὺς διαβαίνων ἀπὸ τὸ Μαλέρβ, ἐπεσκέφθη τὸν Λεφρουᾶ, ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ χωράφι του, ποὺ ἦτο θαυμάσια καλλιεργημένον καὶ γεμᾶτο ἀπὸ ὥριμα στάχυα.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ κῆπός σου εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐαρεσκείας του διὰ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ γεωργοῦ ἐκείνου, ὡς καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἄλλους, ὁ βασιλεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Λεφρουᾶ τὸ προνόμιον νὰ φορῇ ἕνα χρυσὸ στάχυ εἰς τὸ καπέλλο του, ὡς διακριτικὸν στόλισμα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κατίνα ἔχει μίαν λευκὴν γάταν καὶ τὴν ἀγαπᾷ πάρα πολύ.

Μίαν ἡμέραν τὴν βλέπει ἔξω στὴν αὐλή, μὲς τὸν ἥλιο, καὶ τὴν φωνάζει.

— Ψς! ψς!

— Ἄσε τὴ γάτα ἔξω, τῆς λέγει ἡ μητέρα της· τί τὴν φωνάζεις;

— Μά, μαμμά, κάθεται στὸν ἥλιο καὶ θὰ μαυρίσῃ!

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἡρωΐδος τοῦ Ζαλόγγου.

* * *

Ὁ λόγος περὶ μέλλοντος:

— *Μολὼν λαβέ*, τί θὰ κάμῃς ὅταν θὰ βγάλῃς μουστάκια καὶ γένεια;

— Θὰ τα ξυρίζω!

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Σὶρ-Λὰ Φαλουάζ.

* * *

Διάλογοι.

— Σήμερα ἡ θάλασσα εἶνε λάδι!..

— Νὰ ὡραῖος καιρὸς γιὰ... νὰ τηγανίσῃς ψάρια!!!

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Διονυσιάδος Πηγῆς.

Τυπώνεται ὁλονὲν καὶ θὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν:

ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
τῶν ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ,

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (*Φαίδωνος*)

Κομψότατος τόμος, ἀπαράλλακτος μὲ τὸν πρῶτον, περιέχων νέα ὡραιότατα διηγήματα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 3

Παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, δεχεται ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν *Ἰωάννην Ν. Φαρμακίδην*, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι σήμερον, ἔλαβε τὰ ἑξῆς Βραβεῖα:

Εἰς τὸν 69ον Διαγ. Λύσεων Β. Βραβ. = 1/8
Εἰς τὸν 70ὸν Διαγ. Λύσεων Γ' Βραβ. = 1/8
Εἰς τὸν 71ον Διαγ. Ἀσκήσεων Γ' Βραβ = 1/8
Εἰς τὸν 73ον Διαγ. Λύσεων Β' Βραβ = 1/4
Εἰς τὸν 74ον Διαγ. Λύσεων Β' Βραβ. = 1/4

Ἀθροισμα — 1

Ὁ *Ἰωάννης Φαρμακίδης* δικαιοῦται νὰ ἐκλέξῃ 3 τόμους ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, καὶ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν, διότι τὸ Ἀθροῦν Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ Δ' Βραβεῖον Μεγάλου Διαγωνισμοῦ.

Ὄχι, Ἡρωὶς τοῦ Ζαλόγγου [Ε], δὲν θὰ ρίψω κανονές, ποὺ μου γράφεις ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, ἀφοῦ δὲν ἐπιθυμῇς νὰ τρομάξουν οἱ φίλοι μου... Ἡ χαριτωμένη ἐπιστολή σου μοῦ ἐνθυμίσε παλαιὰς ἡμέρας, καὶ εὐχομαι — ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός, καθὼς λέγεις, — νὰ μου δίδῃς συχνὰ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ τὸ *Λαίμαργο Ποντίκι* [Ε] ἄργησε πολὺ νὰ μου γράψῃ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κατμόνο ἦτο ἄρωστον. Μόλις ἔγινε καλὰ μοῦ ἔγραψεν ἀμέσως, καὶ μου ἀναγγέλλει ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ μαζέψῃ ὅλα τὰ ποντικάκια τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ ἱδρύσῃ ποντικοβασίλειον. Νὰ ἰδοῦμε!

Διὰ τὴν στήλην τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροφοριῶν δὲν εἶνε ὅλοι σύμφωνοι. Μερικοὶ τὴν εὕρισκαν ἄνοστην, καὶ ἐχάρησαν πολὺ διὰ τὴν καταργήσίν της. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ *Καλὸς Ὡρώνες*, [πᾶν ὅ,τι μοῦ ἔστειλε, τὸ ἔλαβα,] τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει ὅτι τώρα τελευταίως ἡ στήλη ἐπαράγινε σαχλή, «μάλιστα ἀφότου ἀνακατεύθησαν καὶ μερικοὶ ἄνοστοι στίχοι.» Τὰ βλέπετε; κοιτᾶ ἡ ὑπερβολὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καλή! — Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ νοστιμοι Πληροφορίαι. Παραδείγματος χάριν, ὁ *Γάτος τῆς Ἀνατολῆς*, πρὶν ἰδῇ τὴν κατάργησιν, μοῦ ἔγραψε νὰ πληροφορήσω τοὺς φίλους μας «ὅτι διαμένει Ι.1/2.» Δηλαδὴ ἐν Ἀμισῷ (ἕνα μισό.) Ἂν ἦταν ὅλες ἔτσι, μάλιστα.

«Βεβαίως ὁ Καυστικὸς Ἥλιος εἶνε ἕνας τύραννος· ἀλλὰ κάπου κάπου ἡ Θερινὴ Βροχὴ ἔρχεται καὶ μᾶς δροσίζει.» Εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ἱππότου τοῦ Μεσαίωνος* [ΕΕ], ὁ ὁποῖος μοῦ ὁμιλεῖ διὰ τὸ καλοκαίρι ὅλως μὲ ψευδώνυμα.

Νὰ ἴδῃς, *Ἀθηναϊκὲ Μπεμπέ*, ὅτι αἱ ἀπαισιαι προρρήσεις σου δὲν θὰ ἐπαληθεύσουν. Θὰ διετρέχαμεν τὸν κίνδυνον ποὺ λέγεις, μόνον ἂν ἠκολουθοῦσα νὰ δημοσιεύω τὰς Πληροφορίας ὀλίγων καὶ νὰ παραλείπω τὰς περισσοτέρας. Ἡ κατάργησις, γενική, δ.' ὅλους ἀνεξαιρέτως, μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ λυπήσῃ μερικούς, — ἀλλ' ἔπειτα θὰ τὴν συνειθίσουν.

«Εἶσαι ἀξία συγχαρητηρίων — μοῦ γράφει ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος*, — διότι ἔχεις φίλας ὡς τὴν *Νηρηΐδα τῶν Δασῶν*, ἡ ὁποία τόσον ζῆλον ἔχει διὰ σέ, ὥστε ξεσπαθώνει, κάτι τὸ εὑρίσκεται εἰς ἐργαστήριον ἀπέχον μίαν ὥραν ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον. Αὐτὴ ἡ φίλη σου εἶνε ἀξία ἐπαίνων καὶ θαυμασμοῦ· ἡ πρᾶξίς της δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητος ἀπὸ τοὺς ἀφωσιωμένους σου φίλους. Ἀλλὰ νὰ ἐγείρῃ τὴν ἄμιλλαν μεταξύ των. Ἐγὼ τὴν συγχαίρω ἀπὸ καρδίας.» — Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν θὰ σου ἀπαντήσῃ, διότι τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε μᾶλλον θεολογικόν, καὶ εἰς τί τοιαῦτα δὲν ἔχει καμμίαν εἰδικότητα.

Ἔλαβα ἀπὸ τὴν Βίρναν μίαν ἀνώνυμον καταγγελίαν διὰ κάποιαν Ἄσκησιν τοῦ 8ου φύλλου. Ἀλλ' ἀνώνυμους καταγγελίας δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψει. Ὁ γράφων εἰμπορεῖ νὰ μοῦ τὴν ἐαναστείλῃ μὲ τὸ ὀνοματάκι του.

Γάτε τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕ] διὰ τὴν εὐγενῆ σου πρᾶξιν καὶ διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν. Μοῦ ἤρεσαν αἱ φωτογραφίαι σου, καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ ἔκαμνες θαύματα ἂν εἶχες μηχανὴν καλλιτέραν. Καὶ οἱ στίχοι σου πολὺ καλοί.

Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής, *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν*. Εἰς τὴν Σύρον ἔχω πολλὰς φίλας καὶ ἠμποροῦσες νὰ γνωρίσῃς μερικὰς· δὲν πειράζει, ἄλλην φορὰν σὺ ἔχεις πολὺ εὔκολα τὰ ταξείδια.

Λοιπόν, ὁ νέος σύλλογος «Δρᾶσις» ἱδρύθη. Πρόεδρος ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας*, ἀντιπρόεδρος ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, ταμίας ἡ *Τσιγγαρέλλα*, γραμματεὺς ἡ *Ζημιόγατα*, ἀντιπρόσωποι ἐν Ἀθήναις ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* καὶ ἡ *Πάλλουσα Καρδία*, ἐν Βόλῳ ἡ *Κελαϊδίστρα* καὶ ὁ *Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας*, ἐν Κεφαλληνίᾳ ἡ *Ἀθῶα Καρδία*, ἐν Κερκύρᾳ ἡ *Ἡδονικὴ Γλυκύτης*, ἐν Βάρῃ ἡ *Πικραμένη Καρδούλα*, ἐν Κων)πόλει ἡ *Ζαπτίς*. — Ὁποιος θέλῃ νὰ γίνῃ μέλος, ἂς ἀποταθῇ πρὸς οἱονδήποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω. Ἡ πρόεδρος μὲ διαβεβαιώνει ὅτι ὁ σύλλογος αὐτὸς θὰ δράσῃ μὲ μεγάλον ζῆλον, καὶ τοῦ πιστεύω κρίνουσα ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ἱδρυτῶν.

Μὰ δὲν εἶδες, *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου*, τὴν ἀρχὴν τῆς παραγράφου; τί λέγει; «Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της τάδε... τάδε... τάδε... *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου*, κτλ. κτλ.» Ἐνώνησε τώρα τί ἐγύρευε τὸ ψευδώνυμόν σου ἐκεῖ εἰς τὸ τέλος; Ἢ μήπως θὰ μ' ἐρωτήσῃς διατί σοῦ ἔστειλα φιλάκι, χωρὶς ἀπάντησιν; Διὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἀπαντήσεως, διότι ἐπρόκειτο, νομίζω, περὶ Μ. Μυστικῶν κτλ.

Μὴ φοβᾶσαι, *Ζελάνιον τῶν Σπετσῶν*, καὶ δὲν θὰ εἴπω εἰς κανένα τίνος εἶσαι ἀδελφός. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, καὶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις. Ξεσπάθωσε λοιπὸν τί περιμένεις;

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποὺ σου ἀπαντῶ, *Δάλια*, τὸ μικρὸ Ξενοπουλάκι χαχλανίζει εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον· ὡς νὰ τὸ ἤξευρεν ὅτι ἐρωτᾷς δι' αὐτὸ καὶ νὰ ἤθελε νὰ σου ἀπαντήσῃ ὅτι εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του.

Λοιπόν: εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τελειώνει τὸ «Ναυτόπουλο» καὶ ἀρχίζουν τὰ «Παραμύθια τοῦ Καβουλίνου» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Μὴ λησμονῆτε τὴν «Βιβλιοθήκην τῆς Διαπλάσεως», ἡ ὁποία ἀποστελλεῖται ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ διασκεδαστικώτερα βιβλία ποὺ ὑπάρχουν. Εἰς τὴν ἄλλην σελίδα δημοσιεύω πλήρη τὸν Κατάλογον, διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆτε καὶ κάμετε τὰς παραγγελίας σας.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δίνομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Λάρον τοῦ Γάνου* (Φ. Π. τὸ ἄλλο δὲν μου ἐφάνη κατάλληλον·) *Ἀγγελιαφόρον Ἑρμῆν* (Π. Γ. αὐτὸ ἐξέλεξα διατί γράφεις τόσο βιαστικά;) καὶ *Ἀγγελιαφόρον Περισσεράν* (Ι. Ζ. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον· πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ γραμματάκι σου· ἀπόδε.....χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·)

Νεκρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: — τὸ *Ζελάνιον τῶν Σπετσῶν* μὲ τὴν *Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν*, *Ρόδον τῶν Σπετσῶν* καὶ *Σερπαντέν* — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* — ἡ *Λεκιασμένη Πελεριτα* μὲ τὸν *Βασιλιὰ τῆς Νυκτός*, *Φιλόδοξον Μακεδόνα*, *Θεσπρωβίντον Μυρτιλᾶ*, *Ὀβελίσκον τοῦ Δούγλα* καὶ *Δουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* — ὁ *Ρεγολέττος* μὲ τὸν *Γλυκόλαλον Ὄγον*, *Γιαμτσαμτζίκον*, *Ἔρρικα*, *Ζελάνιον τοῦ Ἀρσακείου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* — τὸ *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας* μὲ τὸν *Φάρον τῆς Μυκόνου* καὶ *Κόκκινο Αὐτό* — ἡ *Παλλὰς* μὲ τὴν *Τσούγκραν* καὶ *Σύριανὴν Ξανθούλαν* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν*, *Βίγλαν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Ἑσπερίαν Αὔραν* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸ *Ἐνδόξον Μεσολόγγιον*, *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Φιλόμουσον Λαλιδίδα* — ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἀτθίς* μὲ τὸ *Ἀνδριώτικο Νεραντζάκι* — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ροδότης* μὲ τὴν *Ἀλκυονίδα*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ξανθομαλλούσαν*, *Φάναρ-Λούλαν* καὶ *Δρῦν τοῦ Παρασσοῦ* — ὁ *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι*, *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* — ὁ *Ὑπερήφανος Ἱππεὺς* μὲ τὸν *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Ροδόχρουν Μῆλέαν*, *Φρυκολίνον* καὶ *Κεντρί* — ὁ *Κερδῶος Ἑρμῆς* μὲ τὸν *Φρυκολίνον*, *Ἀϊ-Λάϊρ τῆς Νεαπόλεως*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* καὶ *Ἀριστον Ποδηλάτην* — ἡ *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Ἀτρομυλλον* — ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Σφακτηρίαν Σανταρόζα*, *Κουνοῦπι*, *Νυμφαίαν τοῦ Παμίσου*, *Θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*, *Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον* καὶ *Ἐδουῖνον Κρίνον* — ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* μὲ τὴν *Σπίθαν Τίνας* — ἡ *Ξενιτευμένη Σιγωπὶς* μὲ τὴν *Ζαπτίδα*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Παροιστρίαν*, *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας* — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* μὲ τὸν *Διάβολον*, *Ἑσπερινόν*, *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* καὶ *Πράσινο Χαβιάρι* — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρασσοῦ* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν* — ὁ *Ὀβελίσκος τοῦ Δούγλα* μὲ τὴν *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ *Ἑλληνοποδλαν* — ἡ *Δάλια* μὲ τὸν *Τόλλον*, *Ὀστίλλιον*, *Ἀϊ-Λάϊρ τῶν Πατησίων*, *Νυκτοκόρακα*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ *Ξανθὸν Βοσκόν* — τὸ *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Σταλλεῦ* — ἡ *Κελαρύζουσα Κρήνη* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Δημοκρατημένην* καὶ *Ἀταβόριον Ρόδον* — τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* μὲ τὸ *Φέρε Δόσε* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* — ὁ *Ρομαντικὸς Κρυνὸς* μὲ τὴν *Ζημιόγαταν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ὁ *Λόρδος Κίτσενερ* μὲ τὸ *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Γαμβέττα* (αἱ πρωτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Πούλιο Δράκον* (ἔστειλα τὸν βον τόμον· ὁ «Βράχος τῶν Γλάρων» ἐμπεριέχεται εἰς τόμον τιμώμενον φρ. 2,50· γρήγορα θὰ βγοῦν τ' Ἀποτελέσματα καὶ θὰ ἴδῃς καθὼς λέγεις «τὲς προκαπὲς σου·») *Κουτοπόνηρον* (καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Σὶρ-Λὰ-Φαλουδὶ* (ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ἤπρες τὴ γάταν δι' ἄνθρωπον· ἂν ἦταν κανένας γάϊδαρος, μάλιστα· εἶδα καὶ τὴν φιλογραφίαν σου, ἀλλὰ συνέχεια δὲν χρειάζεται, διότι δὲν σου πταίουν τίποτε τὰ μάτια σου νὰ τὰ χαλάσῃς· ἢ μήπως θέλεις νὰ τὰ ἐκδικηθῇς διὰ τὸ νυκτερινὸν λάθος;) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (κάθε ἐξώφυλλον 15 λεπτά· περιμένω τὰ ποτελέσματα.) *Δόρδον Κίτσενερ* (ἔστειλα.) *Φιλόδοξον Μακεδόνα* (εὔχομαι καλὰς πρόοδους εἰς τὸ νέον σχολεῖον· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ μου ἐγγράψῃς ὅσους ἕλληνας γνωρίσῃς ἐκεῖ, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις.) *Ρομαντικὴν Κυνηγὸν* (πολὺ κομψὴ ἡ κάρτα μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Νῆσον τῶν Φαιάκων* (ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· αἱ λύσεις δεκταί·) *Ἀφροδίτην Π. Κοκκινοπούλου* (ἔλαβα τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος, ἀλλ' ἄδικα μου τὴν ἔστειλες, διότι αἱ Μαγ. Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· τοῦτο σημαίνει ὅτι μόνον οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς αὐτὸν ἔχουν δικαίωμα νὰ στέλλουν λύσεις, καὶ ὅλοι τὸ ἀποκτοῦν, προμηθευόμενοι τὸν ἰδιαίτερον χάρτην τῶν Λύσεων·) *Παγταροῦ Παρόντα* (ἔστειλα· ὅλα ἐλήφθησαν·) *Ἰδεῶδες Κουκλάκι* (κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ τὸν ὀδελφόν σου· τὸ Παιδ. Πνεῦμα ὅταν ἔβθη ἡ σειρά του ἔχω πάρα πολλά·) *Ἐρμιλτίδα* (ἔστειλα·) *Ἀγνίαν Περιοτεράν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἑλληνόπαιδα, Κελαρύζουσαν Κρήνην* (σὲ συγχωῶ προθύμως, διότι καὶ πόσα μαθήματα ἔχεις γνωρίσει, καὶ πόσον μὲ ἀγαπᾷς·) *Νύμφην τῆς Προποντίδος* (τετάρτην ἤδη φορὰν ἔστειλα τὸ 14ον φύλλον· τὸ ἐλάβατε ἐπὶ τέλους;) *Παιδικὴν Χαρὰν* (βεβαίως τὰς ἐδέχθην· ὅλοι οἱ φίλοι μου, καὶ πρὸ πάντων αἱ φίλαι μου, εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν «Δίμηλιαν Χώραν·») *Δῶραν τῆς Κερκύρας* (ἡμεῖς δὲν εἰμποροῦμεν ἀκόμη νὰ κάμωμεν τέτοιον πρᾶγμα· εἶνε διὰ κοινωνίας περισσότερον πολιτισμένας· ἐδῶ θὰ παρεξηγεῖτο καὶ θὰ ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς ἐπεισόδια δυσάρεστα·) *Λευκὸν Κρῖνον* (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀγάπης σας· ὅταν ἰδρυθῇ ὁ σύλλογός σας θὰ τὸν ἀναγγείλω· ἀλλὰ νὰ εἶνε σύλλογος ἔργων καὶ ὄχι λόγων·) *Ἀδὰμ Κ.* (δὲν γνωρίζω ἄλλας διευθύνσεις συλλεκτῶν παρὰ τὰς δημοσιευομένας ἑκάστοτε εἰς τὰς «Μικρὰς Ἀγγελίας» τοῦ περιοδικοῦ μας·) *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας* (κάτι τέτοιο εἰμπορεῖ νὰ κάμω ἀργότερα· ὅταν σοῦ ἔγραφα διὰ τὰς Πληροφορίας, ἀπαντοῦσα εἰς ἐπιστολήν σου γραφεῖσαν πρὸ τῆς καταργήσεως·) *Ὀβελίσκον τοῦ Δούγλα, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡρίαν ἐπιστολήν· σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεών σου· τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα ποὺ μου ἔστειλες ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ θὰ εἶνε βέβαια ἁπλῆ σύμπτωσις·) *Νηνεμίαν* (πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ φιλοτρονήματα·) *Τύλλον Ὀστίλλιον* (εὖγε, σὲ συγχαίρω· γράφε μου καὶ στέλλε μου Π. Πνεύματα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ· ὅταν εἶνε καλά, θὰ τὰ δημοσιεύω·) *Μικρὸ Πειραιωτάκι Ρόδον τῶν Σπετσῶν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἄλλα διατί μὲ τὸ νέον ἔτος; καὶ τώρα εἶνε καλὴ ἡ εὐκαιρία, ἀφοῦ θάρχισωμεν καὶ νέον μυθιστόρημα·) *Ποῖος Εἶμαι* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· ἱκανοποιητικὰ τ' Ἀποτελέσματα;) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* (μάλιστα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τὸ στείλῃς, κ' ἐγὼ τὸ διαβιβάζω·) *Ἑκάτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 υνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέαν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

319. Ἀεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἄνθη
Τὸ δεύτερόν μου ῥῆμα
Τὸ τρίτο μου συρίζει,
Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τρία
Ὁ λύτης παραχρῆμα
Τιτᾶνα ἀναγνωρίζει.

Κατάλληλος ὑπὸ τοῦ Πεθήνου τοῦ Βηνίου

320. Στοιχειόγριφος

Ὅπως, ἔχω, φίλε λύτα,
διὰ νὰ μ' εὕρῃς θὰ σκερβῆς.
Τὸν λαιμόν μου ἂν μεταβάλῃς,
εἰμπορεῖ καὶ νὰ στερφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἔρημον Ὀρφανόν

321 Λογοπαικτικὸς στοιχειόγριφος

Ἂν ἐκλάπῃ ἓν τοιοῦτον ἐκ συμφώνου,
Σίγᾳ ἔγινεν αἰτία σοῦ καὶ μόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεγταύρου.

322. Ἀναγραμματισμός.

Ζωηρὴ καὶ πηδηκτὴ
Καὶ στὴν ἔρημον ἀκόμα
Εἰμπορεῖς νὰ μὰ παντήσῃς,
Θὰ με φύγῃς πλὴν βροχστή,
Πολὺ νοστιμη σὸ στόμα,
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζένας

323. Κυβολέξων κεκρυμμένων καὶ ἀνεστραμμένων.

1. — Ἄης Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία.
2. — Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως.
3. — Πατπαί! βαβαί! ἰατταί!
4. — Ἔνα μάθημα κοπίαζε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλίου τοῦ Δουνδέω

324. Δικτυωτόν.

```
* * * * * * *  = Μυθοποιός.
*   *   *   *
* * * * * * *  = Κράτος.
*   *   *   *
* * * * * * *  = Ἀσθένεια.
*   *   *   *
* * * * * * *  = Ῥῆμα.
```

Ἐστάλη, ὑπὸ τοῦ Καρβ σγνώστου.

325—328. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις, πάσας ὁμοειδεῖς:

ὑπνώττω, σκοτία Λαπωνία, Κέβης.

Ἐστάλη ὑ ὁ τοῦ Ἀετοῦ τῆς Δίφρης.

329. Μεσοστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Θεὸν ἀρχαῖον:

1. ἀέριον. 2. πτηνόν. 3. μουσικὸν ὄργανον. 4. συστατικὸν τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄθηνᾶς τοῦ Πηλίου.

330. Ἑλλειποσύμφωνον.

εο-α - σηη - ηα - εει - ευαε

Κατάλληλος ὑπὸ Γεραστίμου Π. Ἀλεξιάδου.

331. Φωνηεντόλιπον

*-ξς-κρν-γ.ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεκυου Ἀθηνείου

332. Γρῖφος.

$$\text{ο} - \text{ο}\ \text{ΜΟΑ}\ \frac{\text{L}}{\text{A}}\ \text{Z}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαλκιδαίας Νυκτός.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἐπειδὴ μεταβαίνω εἰς ἐξοχήν, ἀπὸ 22 Ἰουνίου μέχρι 1ης Σεπτεμβρίου ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε: *Δημήτριον Π. Σταματιάδην*, εἰς Ἄνδρον (Andros, Grèce) (Γ—23)

Εἰδοποιῶ τοὺς συλλέκτας δελταρίων, ὅτι ἀναχωρῶν εἰς ταξείδιον, παύω τὴν ἀνταλλαγήν, εὐχαριστῶν αὐτοὺς τὰ μέγιστα.— *Εὐάγγελος Μ. Μεχαλητσιάνος*, ἐν Πειραιεῖ. (Γ—24)

Διδάκτωρ τῆς φιλολογίας καὶ νέος σχολάρχης ἀναλαμβάνει παραδόσεις ἐπιλογικῆς ἀμοιβῆ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν. (Γ—25)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μὲ πίνακα κ' ἐξώφυλλον) φρ 3. Ἕκαστον τετράδιον ἰδιαίτερον φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νένα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρείδου) Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρεσοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50· χρυσόδ φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ 0.60.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίνου 1903.